

Uneltirea Ataliei. Ioas este uns împărat

- 11:1-21 -

Măcelul din Nord inițiat de Iehu, este urmat de măcelul realizat în Sud de Atalia. Dacă în Nord Iehu împlinește porunca Domnului, în Sud, Atalia lucrează din propria inițiativă. Ea urmărește puterea cu orice preț. Ea este fiica lui Omri, care a preluat puterea îndepărtându-l pe Zimiri, și pe Tibni. Atalia poartă în sînge obsesia puterii și înclinația spre crimă. E adevărat că prin uneltirea Ataliei sunt nimiciți și cei ce mai țineau de casa lui Ahab, și într-un fel, prin Atalia, se finalizează judecata lui Dumnezeu asupra casei lui Ahab. Dar se pare că Atalia a mers mult mai departe. Ea a omorît pe toți cei care erau de neam împărătesc. Nu toți aceștia aveau legături cu casa lui Ahab. În spatele Ataliei, era furia șarpelui cel vechi care urmărea nimicirea seminției lui David. Mesia avea să fie fiul lui David. Profeția se putea împlini doar dacă David continua să aibă descendenți. Este puțin probabil ca Atalia să fi nimicit pe toți descendenții lui David. David a avut multe soții și mulți copii, și la fel și fiii lui după el. Dacă Atalia a reușit să nimicească chiar pe toți descendenții lui David, atunci într-adevăr, a fost o lucrare diabolică incredibilă. Dar, oricum ar fi fost, este clar că genocidul realizat de Atalia, a eliminat din istorie o bună parte din descendenții lui David.

Începând cu cap. 11, autorul își refocalizează atenția asupra regatului din Sud, și asupra casei Domnului. În secțiunea din 1 Împ. cap. 16b – 2 Împărați cap. 10, secțiune dedicată casei lui Ahab și lucrării proorcilor Ilie și Elisei, autorul trece în plan secundar ce se întâmplă în Iuda sau cu Casa Domnului. Împărații din Iuda sunt menționați sumar și se insistă în special pe legăturile lor cu casa lui Ahab. Acum însă autorul revine la istoria lui Iuda și a Casei Domnului. El revine tot pe linia casei lui Ahab. Pe de o parte, prin Atalia, se finalizează judecata lui Dumnezeu asupra casei lui Ahab, iar pe de altă parte vedem cum un reprezentant al casei lui Ahab, Atalia, pune în pericol dinastia davidică din Iuda. Răul adus în istorie de casa lui Ahab este atât de mare!

Dumnezeu este însă suveran în istorie. El veghează și păzește dinastia davidică. Ioas este salvat de matusa sa Ioșeba, și dus în Casa Domnului, la preotul Iehoiada. Un tablou atât de sugestiv: împăratul este protejat și ascuns în Casa Domnului. Împăratul era cel care trebuia să păzească și să cinstească Templul Domnului. Dar iată că acum Templul Domnului este cel care îl protejează pe împărat. Iehoiada își joacă rolul de Mare Preot. El rămâne credincios Domnului, și salvează viața urmașului lui David. Atalia împărățește liniștită fără să știe că în Casa Domnului, adevăratul moștenitor al tronului crește și așteaptă clipa potrivită pentru a-și revendica tronul. Marele Preot devine salvatorul națiunii, iar aceasta era chiar menirea lui. Marele Preot avea un rol esențial în poporul lui Dumnezeu. Însă în 1 și 2 Împărați ies mai degrabă în evindeță împărații și proorcii decât Marii Preoți. Aceștia cel mai adesea se îmbracă într-o falsitate religioasă și sunt lipsiți de impact în poporul lui Dumnezeu, deși funcția lor este atât de importantă și semnificativă. Iehoiada spală rușinea șirului de Mari Preoți fără impact în Israel și în Iuda. El

salvează dinastia davidică, precum și întreaga națiune. El, își împlinește funcția de Mijlocitor, de veghetor asupra destinului spiritual al țării.

Modul în care se orchestrează primii pași din destinul lui Ioas pe această planetă, reprezintă o motivație puternică pentru Ioas pentru a-L sluji pe Domnul. El a fost literalmente ascuns în Templul Domnului, ascuns la umbra Celui PreaÎnalt care i-a salvat viața de furia Nimicitorului. Cuvintele metaforice ale Psalmilor strămoșului său David s-au împlinit în mod LITERAL în viața sa:

- El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul Lui, și mă va înălța pe o stâncă. (Ps. 27:5)
- Cel ce stă sub ocrotirea Celui PreaÎnalt, și se odihnește la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul: El este locul meu de scăpare, și cetățuia mea, Dumnezeuul meu în care mă încred! (Ps. 91:1-2)

Ioas aproape că nu putea să nu cinstească Templul. Templul era locul unde copilărise. Templul fusese Casa copilăriei sale, iar preoții Domnului familia lui. Slujitorii Templului au jucat rolul de mamă, tată, frate și soră pentru micuțul Ioas. Și aceștia fuseseră inspirați de Domnul Dumnezeuul lui David în acțiunea lor de a-și risca viața pentru a-l slava pe micuțul urmaș al lui David. Dacă ar fi iubit această lume, ar fi făcut alianță cu Atalia și l-ar fi predat pe Ioas în mâinile ei. Ei au iubit pe Domnul, și din pricina Domnului, și-au riscat viața salvându-l pe Ioas. Ioas era deci în viață datorită Domnului și Templului Său. Ioas avea toate motivele să iubească pe Domnul și Templul Său.

Atalia a tras în cele din urmă la carul slavei Domnului. Atalia l-a separat pentru totdeauna pe viitorul împărat de familia sa idolatră și l-a încredințat fără să vrea Marelui Preot. Ioas, în loc să crească în casa lui Ahab, în spiritul casei lui Ahab, crește în Casa Domnului, și îl are ca tată pe Însuși credinciosul Mare Preot Iehoiada. Ce destin! Cât de neînțelese sunt căile Domnului! Un copil rămâne fără părinți, și fără nici o rudă! Și totuși, acest lucru este spre binele lui, și spre binele țării sale! Ioas poartă sângele casei lui Ahab, dar este scos total de sub influența casei lui Ahab. El crește sub aripa Marelui Preot credincios, Iehoiada. Oare care va fi destinul spiritual al lui Ioas?

Marele Preot nu este preocupat doar de îndepărtarea Ataliei și de așezarea pe tron a unui împărat ce fusese crescut de el însuși (Iehoiada nu este un politician înțelept – el își pune în joc funcția de Mare Preot), ci este preocupat de întoarcerea națiunii la Dumnezeu. Astfel, după uciderea Ataliei, el face un legământ între Domnul, împărat și popor prin care Iuda avea să fie poporul Domnului. De-abia apoi încheie și un legământ între popor și împărat. Prioritatea lui Iehoiada a fost încheierea legământului cu Domnul. Iehoiada știa că Domnul este un Dumnezeu al legămintelor. El știe că încheierea unui legământ sfânt îl ajută pe om să rămână credincios Domnului. El încheie un legământ și cu sutașii Cheretiților și alergătorilor înainte să le arate pe Ioas. De asemenea, Iehoiada are grijă ca Atalia să nu fie ucisă în Casa Domnului. Toate aceste

acțiuni dovedesc faptul că Iehoiada subordonează politicul spiritualului. El caută mai întâi Împărăția și subordonează acțiunile politice de slavare a națiunii păzirii poruncilor Domnului. El știe că adevărata eliberare a poporului nu constă în izbăvirea acestuia din mâna Ataliei, ci în scoaterea lui din spațiul neascultării de Domnul. Poporul răspunde chemării lui Iehoiada și distruge Templul lui Baal. Iată că din pricina legăturii cu casa lui Ahab, închinarea față de Baal devenise o practică națională și în Iuda.

Domnia Ataliei era ilegală. Ea credea că a omorât pe toți urmașii împăratului. Ea împărătea liniștită fără să știe că adevăratul Împărat era ascuns în Casa Domnului și creștea pe zi ce trecea. Dezvăluirea adevăratului împărat, care era considerat mort, a fost o surpriză totală pentru Atalia. Într-o singură zi s-a pus capăt domniei ei ilegite și malefice. Această răsturnare de situație ar putea prefigura sfârșitul veacurilor. Omenirea l-a omorât pe adevăratul Împărat, Fiul lui Dumnezeu. Acesta însă a înviat și s-a înălțat în Templul nevăzut din ceruri. Oamenii domnesc pe pământ ilegal, fără să știe că adevăratul Împărat încă trăiește. Domnia ilegală a a omenirii va culmina cu stăpânirea omului fărădelegii care va omorî pe urmașii Domnului, dar care va fi nimicit într-o singură zi prin arătarea pe nori a adevăratului Împărat. Surpriza Anticristului și a omenirii rebele va fi la fel de mare ca surpriza Ataliei. Împăratul Isus, pe care ei îl consideră mort și învins, trăiește. Și Puterea este de partea Lui. Cel rău va fi nimicit prin arătarea în glorie a Domnului Isus Hristos. Acesta va fi recunoscut ca adevăratul Împărat și va domni într-un cer și pământ nou alături de Biserica Sa.

Revenim la Ioas. Oare va fi el recunoscător față de Domnul și Casa Sa care L-au ascuns în vreme de necaz și i-au salvat sufletul? Și ne bucurăm să aflăm că Ioas răspunde cu dragoste față de Dumnezeu care-l păzise și îl primise în Casa Lui. Ioas face ce este plăcut înaintea Domnului. El nu îndepărtează înălțimile, dar arată o râvnă specială față de Casa Domnului. El este preocupat de dregerea tuturor stricăciunilor din Casa Domnului. Templul nu fusese negat de Iuda, dar fusese neglijat de popor. Astfel, se adunaseră mai multe stricăciuni care necesitau renovare. Ioas decide ca tot argintul adus în Casa Domnului să fie folosit pentru dregerea Casei Domnului. El îi lasă pe preoți responsabili de renovarea Casei Domnului. Dar anii trec și se pare că preoții nu folosesc TOT argintul de la Casa Domnului pentru renovarea Casei. Ei îl folosesc probabil pentru împlinirea propriilor nevoi, precum și pentru alte proiecte. Este adevărat că argintul adunat la Casa Domnului, prin Lege, era direcționat și pentru întreținerea preoților și a slujbei acestora. Deci, nu cred că putem să îi învinuim pe preoți de jaf la drumul mare, de faptul că au furat argintul din Casa Domnului. Mai degrabă aceștia nu sunt atât de preocupați de dregerea Casei, și pun nevoile și proiectele personale mai presus de renovarea Casei Domnului. Și iată că nici măcar Marele Preot Iehoiada nu înțelege necesitatea dregerii Casei Domnului. Chiar dacă trec anii, râvna lui Ioas nu scade față de Casa Domnului care-l adăpostise cândva. În anul 23 al domniei sale, deci la 30 de ani el îi confruntă pe Iehoida și pe preoți. Aceștia sunt receptivi și se lasă treziți de muștrările împăratului. Ei decid să nu mai ia ei argintul de la popor, și nici să nu mai fie dregerea Casei în responsabilitatea lor. Iată că râvna lui Ioas pentru Casa Domnului e mai mare decât râvna preoților, și chiar decât râvna Marelui Preot Iehoiada.

Ucenicul își depășește în acest sens învățătorul. Pentru a soluționa problema neglijenței, dualității și chiar necinstei preoților, Iehoiada face o ladă în Casa Domnului, și argintul este pus de popor direct acolo. El nu mai trece prin mâinile preoților. Dacă această soluție a fost luată din pricina necinstei preoților, atunci lucrul acesta este foarte rușinos. Preoții Domnului erau plini de duhul acestei lumi și de dorința de a avea cât mai mult. Autorul precizează că preoții rămâneau cu argintul adus pentru jertfele de ispășire și pentru vină. Deci, nu erau neglijați sau sacrificați de Iehoiada. Ei aveau cele de trebuință, dar se pare că și-au dorit mai mult. Și astfel, au luat și din argintul destinat exclusiv pentru dregerea Casei Domnului. Problema se pare că era așa de serioasă și alunecoasă, că argintul este colectat direct într-o ladă și nu mai trece prin mâinile preoților. Doar Marele Preot și un delegat de-al regelui puteau împreună să deschidă acea ladă, și să numere argintul strâns acolo. Preoții nu mai erau implicați în renovarea Casei. Autorul subliniază că cei responsabili cu dregerea spărturilor Casei nu mai erau controlați căci lucrau cinstit. Aceștia sunt puși în contrast cu preoții Casei care nu au păstrat destinația străngerilor. Credincioșia și corectitudinea acestor oameni incriminează necredincioșia preoților. Acești oameni fuseseră probabil aleși de Ioas și fuseseră inspirați de râvna împăratului pentru Casa Domnului. Râvna lui Ioas pentru Casa Domnului atrage atenția atât preoților cât și poporului asupra Casei Domnului, și deci asupra Celui ce locuia în Casă, și oferea semnificație Casei. Strategia lui Dumnezeu cu ascunderea urmașului lui Ahazia în casa Domnului dă roade! Ioas nu uită binefacerile Domnului, și este preocupat de dregerea Casei și de cinstirea Domnului Casei. Prin el Domnul vrea ca să atragă inimile întregului popor spre Casa Domnului. Planul este întârziat tocmai de preoții din Casa Domnului. Împăratul însă intervine și îi scoate pe preoții duali din acest proces important de renovare. Oamenii puși de împărat lucrează cinstit. Acum, pare că nimic nu mai poate împiedica ducerea la bun sfârșit al proiectului renovării Casei. Importanța și semnificația spirituală a acestui proiect era foarte mare. Întârzierea proiectului este provocată chiar de preoții Casei, și Însuși Preotul Iehoiada doarme! Însuși Ioas este luat prin surprindere de întârziere și de cauza acesteia. Se simte războiul spiritual împotriva acestui proiect. Cel rău ațâțase inima preoților spre mai mult și orbise ochii Marelui Preot. Dar acum împăratul nimicește planurile celui rău de blocare a procesului rezidirii Casei. Deci nimic nu pare că mai poate interveni. Dar cel rău atacă din nou:

- Atunci (sau în acea vreme), Hazael, împăratul Siriei, s-a suit și s-a bătut împotriva Gatului, și l-a cucerit. Hazael avea de gând să se suie împotriva Ierusalimului. (12:17)

Proiectul dregerii Casei Domnului fusese inițiat de Ioas, împăratul lui Iuda. Diavolul ripostează și se luptă cu furie împotriva acestui atac. El lovește întâi indirect și corupe inima celor delegați de împărat cu împlinirea acestui proiect. Și reușește să întârzie proiectul. Dar împăratul intervine și rezolvă problema. Și atunci cel rău are o singură cale prin care să oprească proiectul. Lovește direct, și atacă pe însuși inițiatorul proiectului. Și, din păcate, reușește! Ce trist! Cel rău îi dă succes lui Hazael în fața Gatului și apoi îi pune în gând să atace Ierusalimul. În fața succesului, furiei și puterii lui Hazael, Ioas se lasă cuprins de frică. El nu alege să se încreadă deplin în Cel care îl izbăvise din fața furiei Ataliei și îl ascunsese în Cortul Său. Când

era mic și neajutorat, Domnul îl izbăvise din mâinile unui vrăjmaș mai puternic decât el! De ce nu ar face asta și acum, când era mare și era înconjurat și de o armată fidelă lui? Presiunea e mare și furia vizibilului este asemenea unui uragan împotriva inimii lui Ioas. Acesta cedează în fața vizibilului ca toți ceilalți împărați buni menționați de cronicar. Fiecare a avut un moment important în care nu s-a mai încrezut în Domnul și a ales să trăiască prin vedere și nu prin credință. Varianta trăirii prin vedere duce mereu la compromis. Ioas alege să facă un mare compromis:

- Ioas, împăratul lui Iuda, a luat toate lucrurile închinat Domnului, și anume ce fusese închinat Domnului de Iosafat, de Ioram și de Ahazia, părinții săi, împărații lui Iuda, ce închinase el însuși, și tot aurul care se găsea în visteriile Casei Domnului și casei împăratului. Și a trimis totul lui Hazael, împăratul Siriei, care nu s-a suit împotriva Ierusalimului. (12:18)

Aparent soluția pământească a lui Ioas îi aduce succes: Hazael nu mai atacă Ierusalimul, el și locuitorii cetății scapă cu viață. Dar care este prețul? Proiectul renovării Templului este blocat de însuși inițiatorul său. Ioas este cernut ca grâul, și cedează în fața presiunii celui rău. El face compromisul și își compromite însăși planurile sale spre Slava Domnului pentru care luptase atâta vreme! Cât de bine a știut să lovească cel rău, și cât de bine a izbutit să împiedice dregerea Casei Domnului. Ioas era credincios, era sincer și era plin de râvnă. Dar pentru a fi cel prin care să se dreagă casa Domnului, trebuia să ia și teste mult mai mari. El a cerut să fie cernut ca grâul, dar a cedat, și s-a făcut singur nevrednic de slujba măreață a readucerii Templului la slava sa de pe timpul lui Solomon. Nu e suficient să fii credincios. Trebuie să perseverezi în credință chiar și în vreme rea! Și aici a cedat Ioas, de altfel, ca toți unșii Domnului. Cât de mare e războiul spiritual! Cât de mare e presiunea vizibilului! Și cât de ușor cedează inima omului în fața contextelor de criză maximă! Ioas a fost recunoscător față de Casa Domnului care-l adăpostise în vreme de necaz. Dar a fost recunoscător doar în vremuri de pace. În vremuri de război și de presiune, el a lăsat recunoștința la o parte. El a jefuit Casa Domnului, pentru a se salva pe sine. El nu este gata să își riște viața pentru Casa, ai căror reprezentanți și-au riscat viața în vremuri foarte grele, pentru a slava viața lui. Primul test al credinței este persistența în timp. Ioas l-a luat. Dar al doilea este persistența în timp și în vreme rea. Aici Ioas a cedat. Atenție mereu la contraofensiva celui rău. Angajamentele sfinte vor fi urmate de contraofensiva celui rău. Suntem în război. Așa e legea războiului. Deci mare atenție! Nu trebuie să ne temem, ci doar să fim treji și în veghere necurmată. Ce s-ar fi întâmplat dacă Ioas s-ar fi încrezut în Domnul și s-ar fi luptat cu Hazael? Ar fi câștigat, ar fi prădat oastea siriană, și ar fi avut MAI MULTE resurse pentru renovarea Casei Domnului. Contraofensiva celui rău ar fi tras la carul de slavă al planului Domnului, la fel cum a tras și furia Ataliei! Ce mare este înțelepciunea Domnului. Dacă rămânem credincioși, contraofensiva celui rău, este exact cea care ne va ajuta să mergem și mai departe în proiectele sfinte pe care el vrea să le distrugă. Acest principiu al luptei spirituale îl găsim în

toată Scriptura! El strălucește aparte în Daniel cap. 6, și apoi prima parte a cărții Faptelor Apostolilor.

Din 2 Cronici știm că după moartea lui Iehoiada, Ioas decide să slujească idolilor. El omoară pe fiul lui Iehoiada care-l muștra pentru idolatrie, și moare sub pedeapsa Domnului. Fisura făcută de compromisul cu jefuirea Casei Domnului în contextul presiunii exercitate de Hazael, este mărită apoi de cel rău până ce Ioas se leapădă de Domnul. Cel rău nu se mulțumește niciodată doar cu o fisură. El vizează mereu distrugerea celui atacat. Fisura e doar poarta de intrare. Cel rău încearcă să ne amăgească spunând: ***Nu-i nimic, e doar o fisură mică. E prea mică pentru a te duce la o cădere gravă.*** Dar când ne șoptește cu maximă persuasiune aceste lucruri, el, înlăuntrul său, are un plan precis, eficient și pregătit de mulți ani pentru transformarea micii fisuri într-o loc de invadare cu întuneric și moarte pentru sufletul nostru. Așa a fost cu Ioas.

Este important să observăm că autorul cărților 1, 2 Împărați nu pomenește nimic nici de căderea în idolatrie a lui Ioas și nici de omorârea lui Zaharia, fiul lui Iehoiada. De ce? Dacă vroia să insiste pe căderea spiritală a lui Ioas, cu siguranță că nu ar fi omis aceste fapte. Dar ce urmărește autorul? El pare să urmărească tema Casei Domnului, a războiului spiritual din jurul Casei. Pe de o parte ne descrie strategia minunată a lui Dumnezeu de readucere a Casei în inima împăratului și poporului. Însăși furia Ataliei lucrează în chip tainic și neștiut la acest plan măreț al Creatorului. În același timp, autorul ne descrie replicile celui rău, și strategiile acestuia de luptă împotriva planului dregerii Casei Domnului. Miza bătăliei este deci Casa Domnului! Cheia acestei bătălii și terenul de luptă principal rămâne inima împăratului. Dacă împăratul rămâne ancorat în Domnul, cel rău, da, poate întârzia, dar nu poate opri planul pentru dregerea Casei Domnului! Dar dacă inima împăratului este coruptă, atunci nici Domnul nu poate continua procesul măreț al rezidiri slavei Templului Său! Împăratul rămâne elementul cheie. Deci tema Casei Domnului este readusă în atenția cititorului. Dar poate că greșim când spunem că este readusă. Poate doar aparent, autorul a trecut sub tăcere mai bine de 10 capitole această temă. Am argumentat că în Nord, Ilie și Elisei, erau Templul viu al Domnului. Tema Casei nu a fost abandonată atunci când autorul a insistat pe istoria casei lui Ahab din regatul de Nord. El a păstrat focalizarea pe temă, doar că ea a fost pusă în scenă nu prin Templul de pietre de la Ierusalim, ci prin Templul viu al lui Ilie și Elisei! Dacă în Sud miza era raportarea împăratului la Casa Domnului, în Nord, miza, era raportarea Împăratului la Mijlocitor, Casa vie a aceluiași Domn!

Ne aducem acum aminte și de relatarea domniei lui Asa. Autorul nu insistă pe faptele sale bune, ci pe faptul că într-un context de criză, la fel ca și Ioas, a jefuit Casa Domnului pentru a avea succes în bătălie. Deci autorul este centrat pe raportarea împăraților la Casa Domnului. Casa Domnului se înalță ca temă centrală a cărții. Războiul spiritual din jurul Templului pare a fi firul roșu al cărții:

- Cartea începe cu neveghearea lui David și răscoala lui Adonia, care este direcționată de fapt împotriva zidirii Templului. Adonia ar fi compromis cu siguranță proiectul zidirii Templului.
- David se trezește. Răscoala este stinsă. Solomon uns. Acesta curăță și întărește împărăția. Apoi, se poate focaliza pe zidirea Templului.
- Urmează zidirea și sfințirea Casei de către Solomon: apogeu, succes, reușită! Dar și atenționare. Casa în sine nu oferă protecția. Detereminantă este raportarea împăratului și a poporului la Cel care locuiește în Casă.
- Diavolul lovește în proiectul Templului. Îl atacă ani în șir pe Solomon, până îl îngenunchiază. Cel care zidise Tempul Domnului, umple regatul de temple ale idolilor! Templul Domnului devine un templu printre Temple!
- Domnul încearcă o revigorare. Rupe 10 seminții de sub influnța urmașilor lui David și i le dă lui Ieroboam. Idolatria adusă de Solomon s-a revărsat mai întâi peste Iuda. Domnul încearcă să blocheze revărsarea idolatriei peste celelate seminții pe care le dă în grija lui Ieroboam.
- Cel rău atacă din nou, și câștigă inima lui Ieroboam. Acesta e convins că soluția pentru salvarea sa și a împărăției sale este TOCMAI interzicerea închinării la Templul de la Ierusalim. El nu propune aducerea unor idoli de la alte neamuri, ci propune un sistem alternativ de închinare, care se vrea a fi o închinare la Yahwe! Confuzia în popor este mare!
- În Sud, sub domnia idolatrului Roboam, visteriile CASEI Domnului sunt jefuite de împăratul Egiptului, iar Abiam persistă și el în idolatrie. Totuși, din pricina lui David, Domnul cruță Ierusalimul. Așa readuce speranță, curățând țara de idolatrie. Dar, sub presiune, jefuiește și el Casa Domnului și dă visteriile acesteia neamurilor.
- În Nord, profeții Domnului sunt respinși, împărații și poporul se afundă în calea lui Ieroboam. Separea de Templul de la Ierusalim este și mai accentuată. Ba mai mult, prin Ahab, se aduce și cultul lui Baal în țară, și Ierihonul este reconstruit. Situația pare fără speranță. Judecata pare iminentă.
- Domnul îl aduce în scenă pe Ilie. Prin el, se readuce în Nord, realitatea spirituală a Casei Domnului, și oferă o nouă șansă a harului. Dacă cei din Nord s-au separat de Casa Domnului, Domnul le aduce la ei realitatea Casei Sale prin slujba profetică a marelui Ilie.
- Ilie este respins însă; el își încheie lucrarea, iar judecata pare iminentă. Elisei însă cere o măsură dublă din duhul lui Ilie. Și prin el, eate readusă cu și mai multă putere realitatea spirituală a Casei Domnului.

- Elisei este și el respins. Judecata vine violent asupra casei lui Ahab, dar încă LENT asupra lui Israel. Soluția găsită de Domnul și de Elisei. Judecata asupra lui Ahab nu este adusă din exterior, ci din interior, de Iehu. Se ia în considerare astfel o curățire a țării care poate amâna pedeapsa. Ceea ce se și întâmplă.
- Iehu distruge templul lui Baal, dar nu se duce să Îl caute pe Domnul la Templul de la Ierusalim. El umblă pe calea lui Ieroboam. Totuși, din pricina curățirii făcute de el, judecata peste Israel mai este amânată. Hazael o aduce deja, dar lent și progresiv.
- Din pricina legăturilor cu Nordul, Sudul este infectat de cultul lui Baal. Templul nu este negat, dar este neglijat și pus pe locul doi. Apar multe stricăciuni în Templu.
- Domnul intervine din nou. Curățește și Sud-ul de influența casei lui Ahab și are o strategie minunată de alipire a inimii lui Ioas de Templu! Strategia funcționează! Ioas e plin de râvnă pentru Domnul și drege stricăciunile Templului. Proiectul e întârziat de dualitatea preoților, dar revitalizat de același Ioas. Cel rău lovește direct în împărat. Acesta cedează, dă visteriile Templului în mâinile lui Hazael care amenința luarea Ierusalimului și proiectul minunat de renovare a Templului este blocat. Gestul de lașitate a lui Ioas este văzut de tot poporul. Raportarea împăratului la Templu influențează raportarea poporului la Acesta atât în sens pozitiv, cât și negativ.